

ЗАКЛЮЧЕНИ СПОМЕНИ

© Даниела Георгиева, *автор*
© Живко Петров, *дизайнер на корица*

© Сиела Норма АД

София 2019

ISBN: 978-954-28-2949-2

Даниела Георгиева

ЗАКЛЮЧЕНИ СПОМЕНИ

ПРОЛОГ

Пламъкът растеше и за секунди превземаше все поголеми участъци от вътрешните помещения на къщата. Димът, тръгнал от долния етаж, се виеше устремно нагоре и настъпателно се промушваше под вратите на стаяте.

Задушаваща кашлица събуди петнайсетгодишното момиче, което преди броени минути се бе унесло в съня си – в неговата все още лека фаза. С мъка отвори подлютените си очи, потърка ги и се закашля отново. Усети пареща топлина откъм вратата. Скочи от леглото, доловило, че нещо сериозно не е наред. Клепачите му се затваряха като защитна реакция срещу пушека. Протегна ръката си напред и се придвижи по стената, за да намери ключа за осветлението. Запали лампите.

– Мамо...! Тате...! – извика то, обзето от паника. В стаята не се виждаше нищо – беше като в гъста непрогледна мъгла.

Отвори вратата на стаята си и излезе в коридора. Това, което се разкри пред ужасените му очи, го вцепени. Долният етаж гореше откъм кухнята вляво, пламъците се извиваха засрашително нагоре към тавана и търсеха нови територии за завземане.

Влетя в стаята на родителите си, но те не бяха там. Леглото си стоеше неоправено за сън, не се виждаха дрехи по столовете.

Димът задушаваше момичето и то инстинктивно усещаше, че не разполага с много време. Преди още пламъците да са отрязали пътя за бягство, се затича надолу по стълбите към входната врата.

Хвана дръжката и я натисна силно, но вратата не се отвори. Беше заключено. Посегна отстрани, където се намираще закачалката за ключове, но не напипа нищо. Обърна се и започна да рови в джоба на якето, с което бе ходило на училище през деня. Не бяха там.

Хукна обратно по стълбището към стационарния телефон, който стоеше на горната площадка, но докато тичаше, с ужас си помисли, че не знае номера на пожарната. Горчиво съжали за всичките пъти, когато му бяха повтаряли онези спешни номера, а то се отнасяше с нехайство. Набра номера на своя приятел, с когото бяха неразделни в училище и извън него. *Вдигни, моля те, вдигни...* Нямахме време да чака повече, остави незатворена слушалката и трескаво се огледа за изход.

Отвори прозореца на стаята си и закрещя колкото му глас държи:

– Помощ, помоооощ!!!

Викът отекна самотно и отчаяно в тъмния, смълчан и потънал в сън квартал.

Няма време – говореше му един вътрешен глас. – *Скачай от прозореца, не е толкова високо!*

Мога, мога, мога – повтаряше си наум, докато събираше кураж.

Пламъците нахлуваха под затворената врата и пълзяха към момичето. От отсрещните къщи започнаха да светват един след друг прозорци. Чуха се гласове, звучаха хаотично и панически. Усещаше главата си замаяна, губеше яснотата на погледа.

Сега или никога – изкрещя на себе си то и стъпи на перваза.

Погледна надолу, после отмести поглед към дървото в близост. С лек отскок щеше да се хване за клона, който се

опираше почти до фасадата на къщата. После щеше да е лесно – неведнъж се бе катерила по дърветата в двора и в парка, имаше отработена техника.

Пое въздух и се хвърли към клона. Успя да го сграбчи, но не беше преценило здравината му. От тежестта на момичето той се прекърши и повлече неочаквания си товар надолу.

Чу се тъп удар върху плочника. Преди да потъне във вътрешния мрак, забулващ съзнанието, някъде наблизко чу гласове, които го зовяха по име:

– Исабел! Исабел! Исабел...

1

Стоеше до прозореца и гледаше танца на снежинките под светлината на уличната лампа. Сипеха се толкова плавно и успокояващо, че Исабел не можеше да откъсне очи от хипнотизиращата бяла пелена. В един момент успя да отклони поглед, колкото да провери дали мъжът в леглото продължава да спи. Максим – човекът, когото някак без съпротива прие за неизбежност.

Помисли си с тъга, че за много хора щастието сигурно изглежда по този начин, но защо на нея ѝ се струваше, че би трябвало да е по-различно? Съгласи се да прекара живота си с този мъж въпреки съмненията. Преди броени дни Максим падна на коляно пред нея и поиска ръката ѝ. Предварително бе получил одобрението на нейните родители. Те отдавна се молеха за това, смятаха го за благословия.

На Исабел бъдещето ѝ изглеждаше далечно и неясно, обгърнато в мъгла. Просто не мислеше за себе си като за съпруга на Максим.

Той се появи изненадващо в офиса, където тя работеше като счетоводител. Колежките ѝ не криеха възхищението си от него – притежаваше груба красота. Висок, с широки рамене, а пъстрите му очи подкосяваха краката на всяка жена. Имаше сериозен вид и сдържано поведение, дори Исабел рядко ставаше свидетел на усмивката му, но когато в определени моменти тя озаряваше лицето му, очарованието му добиваше магнетизъм.

Клишираната романтика бе далеч от мечтите ѝ, а точно така Максим я помоли да стане негова съпруга. Пристигна на работното ѝ място с голям букет червени рози – избираше ги при всеки повод, защото се смятаха за символ на любовта. Коленичи, извади кутийката с пръстена и някак сковано произнесе: „Исабел, ще се омъжиш ли за мен?“.

Дойде ѝ толкова неочаквано, че стаята сякаш се стесни, притискайки младото момиче. Наложил се да се подпре на близкия стол, за да остане на крака. В един момент мъжът беше точно пред нея, а в следващия тя сякаш напусна тялото си и погледна ситуацията отстрани. Внезапно Максим ѝ се стори чужд, както и самата тя на себе си. Обичаше го по навик, ако изобщо това бе любов.

Старомодният му жест я трогна. Колежките ѝ – жени, отдавна потънали в суката на дългогодишни бракове, лишени от романтична тръпка, изпаднаха във възторг. Очите им горяха с насърчителен плам, стаеният им дъх бе зареден с очакване. Исабел се почувства някак длъжна да остане на висотата на момента и...

„Да“ – отвърна, притисната от емоцията на заобикалящите я. Не изпита усещане за съдбовност.

Исабел се опита да си спомни как започна връзката ѝ с Максим. Спомнянето – нещо, което за другите бе естествен процес, за нея се бе превърнало във всекидневна мъчител-

на битка за подреждането на изгубени парчета от пъзела на живота ѝ преди. Помнеше единствено разказите на майка си за детската им любов. Към него бе изпитала привързаност, по-късно и страстта на пробудената женственост, привличаше я, харесваше ѝ да са заедно. Съвместното им остаряване обаче бе последното, за което можеше да мечтае.

Мнението на родителите ѝ повлия на нейния отговор. Според Исабел именно тя бе причината семейството ѝ да се премести в град, пълен с възможности. Място, подходящо за възстановяването ѝ. Диагнозата на лекарите бе ретроградна амнезия* вследствие удар на главата при падане.

От инцидента не помнеше почти нищо – до болничната стая, в която лекари и сестри се суетяха около нея. Физически се възстанови бързо, но белите петна в главата ѝ останаха – като безкрайна пустиня, в която от време на време се мяркаше неясен мираж, обещание за нещо, което никога не приближаваше достатъчно, за да бъде разпознато.

Разяждаше я вина, макар да бе искрено благодарна на семейството си за направената жертва. Родителите ѝ напуснаха малкия град, за да може детето им да се възстанови в нова среда, далеч от всичко познато, което можеше да я травмира. Намираще успокоение в рисуването, чрез формите и цветовете неутрализираще своята несигурност в един свят, който ѝ изглеждаше чужд. Първите години разпитваше упорито за нещастieto, но получаваше единствено съвет да спре да се напряга. Някой ден *спомените* ще се завърнат, мила... – повтаряше баща ѝ. И тя още чакаше търпеливо този ден.

А сега, изплашена от своята обърканост относно бъдещето ѝ с Максим, Исабел несъзнателно се отдръпваше. Из-

* Ретроградната амнезия представлява загуба на памет, при която не могат да се възпроизведат събития, случили се преди нея. На практика хората имат спомени, но те се проявяват само при определени обстоятелства, спонтанно и без медицинска намеса. – Б.а.

питваше нужда да остане насаме с мислите и чувствата си, което щеше да бъде изтълкувано погрешно от мъжа, предложил ѝ целия си свят.

Часовникът показваше три през нощта. Младата жена потърка силно слепоочията си. Зачуди се дали да се върне в леглото, сякаш това щеше да сложи край на главоболието, което я тормозеше. Максим спеше, дълбоко унесен в своите сънища. Исабел му завиждаше за равномерното дишане, отпуснатото тяло и успокоения ум, докато нея я измъчваше неизвестното.

Вдигна високо черната си коса, взе халата от закачалката до вратата и го облече. Грабна телефона си и напусна стаята.

Потърси в указателя номера на най-добрия си приятел, който бе винаги на разположение за нея. Три през нощта не бе добро време за приятелска размисъл, но Исабел знаеше, че няма по-ефикасно хапче за сън от успокояващия му глас. А и той беше нощна птица – вероятно будуваше по това време, не толкова от безсъние, колкото от обземащото го нощем творческо вдъхновение.

Художник, собственик на няколко галерии и познат на света с прекрасни и високо оценени картини, Вихрен Младенов се бе издигнал единствено с дарбата си – мечтата на всеки артист. Притежаваше искрена скромност, бъдеща възхищение у хората.

Двамата общуваха от близо шест години. Запознаха се на откриването на изложба с негови картини. Допаднаха си веднага – характерите и интересите им съвпадаха и това ги направи с времето изключително близки.

Талантът на Исабел в рисуването бе не по-малко обещаващ. Тя имаше ателие на две преки от дома си, но напоследък го посещаваше все по-рядко. Годеникът ѝ бе прагма-

тик, държеше доходите и на двамата да са предвидими, без да се разпиляват в неблагоприятна посока. Той беше категоричен, не се бе родил човек, способен да го убеди в това, че нещата не са единствено черни и бели. Изкуството считаше за загуба на време, пари и енергия.

– Иса – мек, приятен глас се обади още след първото позвъняване. – Трудно ти е да заспиш ли?

– Да, съжалявам за среднощния час.

– Още съм буден, искаш ли да поговорим? – искрено я запита Вихрен.

– Ви, ще ми разкажеш ли онази притча... за изгубения художник, преоткрил себе си.

– Разбира се – през смях отвърна Вихрен и начена историята с тона на древен епически поет: – Имало едно време...

* * *

Все още сънен, Максим влезе в хола на долния етаж.

– Добро утро – усмихна му се вяло Исабел. Бледата ѝ кожа изглеждаше уморена и безжизнена.

– Защо си станала толкова рано – учудено я загледа, опрял рамо на касата на вратата, – за момент помислих, че си ми избягала – опита да се пошегува той.

– Къде ще ходя, не помня пътя за предишни места – насили се да влезе в шеговития му тон Исабел. – Ще направя кафе.

Максим се приближи и я целуна по косата с приобщаващ жест, след което се отправи към банята.

Започваше нов ден, наситен с ангажменти, но тя се чувстваше заредена. Среднощният разговор с най-добрия ѝ приятел ѝ поддейства успокояващо. Позволи на обичайния делничен ритъм я увлече.

– Да те закарам? – попита я Максим, докато поемаше чашата с чисто кафе от ръката ѝ.

– Не, скъпи, предпочитам да се разходя – отвърна Исабел с възможно най-милият си тон.

– Добре, тогава ще те взема в пет часа – неволна гримаса премина като сянка през лицето ѝ. – Забравила си май, че днес ще купуваме подаръци.

– Естествено, че не съм, спокойно – излъга го тя.

Предпочела да запази вътрешните си терзания за себе си, Исабел стисна очи и се извърна.

Почисти и подреди след излизането на Максим, като се опита да направи същото и със своите мисли.

* * *

Къщата им бе масивна, на два етажа, с просторни и уютни стаи. Усамотението на горния етаж харесваше на Исабел, скриваше се там при наличието на нежелани гости. За такива приемаше Елена, Юлиан и Яна – семейството на Максим, и това имаше своето обяснение.

Родителите на Максим бяха хора от сой – такива, на които нейните собствени родители подражаваха. Баща му беше посланик второ поколение, отраснал в чужда държава сред политически лица. Родена в столицата, в семейство с потекло, възпитана и сдържана, майката на Максим се запозна с бъдещия си съпруг при негово посещение в родната му, но непозната страна.

Семейство Столетови се отличаваха с класата си. Елегантността им си личеше не само по дрехите, но и по техните обноски.

Елена беше ниска жена, с тънка стройна фигура. Кафявите ѝ очи винаги бяха правилно подчертани. А косата ѝ – неизменно вдигната в перфектен кок.

Височината на Юлиан бе впечатляваща. Прошарените коси му придаваха чаровност, съвършено допълваща елегантната му визия.

Маниерите на Максим обаче бяха непремерени и резки, сякаш бе отгледан в среда, лишена от финеса, присъщ на семейството му, и само възпитанието му го приобщаваше към родословното дърво.

Предстоящите празници г-н и г-жа Столетови възнамеряваха да прекарат със сина си и с бъдещата снаха. По настояване на Максим те щяха да останат в дома им. Исабел се бе постарала двете стаи за гости да бъдат подготвени безупречно, за да им осигурят необходимия комфорт, с който са свикнали.

Причината да избягва компанията на родителите на годеника си бе тема за съседски клюки. Елена често я критикуваше за пестеливостта ѝ, която според нея бе за сметка на максималното удобство, достъпно за хора като тях. Исабел усещаше, че това неодобрение се простира и отвъд битовата страна на съжителството ѝ с Максим, което я правеше съдържана в отношението към неговите близки.

Младата жена осъзнаваше важността на присъствието им за Максим и правеше всичко възможно да държи езика си зад зъбите. Спокойствието беше важно и за самата нея – за да балансира изострената ѝ чувствителност към всичко, което бе свързано с едно минало, обвито в безпаметност, и едно бъдеще, откриващо пред нея все повече тревожни въпроси.